

Straffeloven brugbare under en ny Form for Rettens Pleje. Der er nemlig visse Kapitler i Straffeloven, som ere meget brugbare under den nuværende Procesmaade, hvor vi udelukkende have Fagdommere, men som ville være meget lidet brugbare, for ikke at sige ganske ubrugbare, naar en Ordning skal finde Sted, hvor Lægdommere kaldes til Medvirkning i Sagernes Afgørelse. Det er denne nødvendige Revision af visse Dele af Straffeloven, som jeg maa anse det for rigtigt, og som jeg maa anse mig for forpligtet til at foretage, førend eller samtidig med at jeg kan fremsætte Forslag til Strafferetsplejens Reform, og nogen Forhaling vil dette Arbejde volde. Selv en saadan blot og bar teknisk Revision kræver Tid. Det er imidlertid mit Haab, at disse Arbejder skulle kunne fremmes, som jeg før bemærkede, saaledes, at Forslagene kunne fremsættes i indeværende Samling. Ganske vist bliver det ikke med det Haab, at de ogsaa skulle kunne tilendebringes i denne Samling, det Haab turde jeg ikke nære, selv om de havde kunnet være fremsatte øjeblikkeligt ved Samlingens Begyndelse; Erfaringen og Lovforslagenes Betydelighed tale for, at i en enkelt Samling bliver dette Arbejde ikke tilendebragt. Det er altsaa ikke, fordi der muligvis kan gøres den Betragtning gældende fra anden Side, at man ikke vil forhandle dette Spørgsmaal med den nuværende Regering eller med mig personligt, saaledes som det antydedes af et æret Medlem fra Kjøbenhavns Amt, at jeg mener, Arbejdet ikke kan gennemføres i denne Samling, det vedkommer jo ikke Sagen, men det er af den saglige Grund, at et saa betydeligt Arbejde kræver mere Tid, end en enkelt Samling kan ofre derpaa og navnlig under de nuværende Forhold, hvor al Interesse naturlig drejer sig om et ganske andet Spørgsmaal, nemlig Skattelovens Revision. Behandlingen af dette sidste Spørgsmaal gør det ikke muligt at skaffe den Interesse for Retsplejereformen, som denne Sag efter sin Natur og den Betydning, det har for vort Retsliv, maa kræve. Naar jeg ikke desto mindre haaber og venter at kunne fremsætte Forslaget i denne Samling, er det som Forberedelse til den Behandling, som jeg haaber, at disse Spørgsmaal ville komme til at faa i en anden Samling, og fordi jeg mener, at det offentlige Folket i Almindelighed, alle de interesserede have en naturlig Adkomst til at kende de Forslag, som ville blive fremsatte, saa at de Indvendinger muligvis

kunne komme til Orde, som disse Forslag fra flere Sider selvfølgelig ville fremkalde.

Der er en anden Sag, med Hensyn til hvilken der ogsaa er blevet rettet det Spørgsmaal til mig, om jeg vilde tage den op og fremme den. Fra to Sider blev Spørgsmaalet berørt. Det er Sagen angaaende det offentlige Forsorg for forsømte og forbyrderiske Børns Opdragelse. Ogsaa her er Sagen for saa vidt forberedt, som der foreligger et Kommissionsarbejde. Jeg har selv tidligere som Kultusminister nedsat denne Kommission, og jeg mener, at den har ydet et meget godt Arbejde, som meget vel vil kunne bruges til Grundlag for Forslag herom. Kommissionens Forslag kan imidlertid efter min Overbevisning ikke umiddelbart bruges. Uagtet jeg i alt væsentligt i Realiteten vil følge det, er der en særegen Omstændighed ved det, som gør, at jeg ikke vilde finde det rigtigt at fremsætte et Lovforslag paa samme Maade, som Kommissionen har stillet sit Forslag. Det er det finansielle Hensyn. Kommissionen er, hvad der jo er ganske naturligt fra dens Side, gaaet ud fra, at de Foranstaltninger, den fandt rigtige, skulle gennemføres lige over for de paagældende Børn, og at de finansielle Ofre, som det vilde koste efter Kommissionens Forslag baade Stat og Kommune skulle bringes. Disse Omkostninger eller Bekostninger ved Sagen ere ret betydelige, dels paa Grund af visse Opdragelsesanstalters Oprettelse som Statsanstalter, og dels fordi man tænker sig at benytte de bestaaende private Anstalter med den Tvang for Kommunerne, henholdsvis Statskassen, at betale, hvad det koster. Det er under de nuværende Forhold, hvor Statens og Kommunernes Budgetter kunne være ret spændte, en mislig Sag, og jeg ved ogsaa, at det er væsentlig paa dette Hensyn, at en tidligere Fremme af Spørgsmaalet i alt Fald til en vis Grad er standset. Jeg anser det for min Opgave at fremme Sagen ad anden Vej, nemlig ad den Vej, vi allerede ere inde paa: en Benyttelse i rigt Maal af de bestaaende private Foreninger, til hvilke man, som det hedder i Loven om Plejebørn af 1895, „kan have Tillid“, at benytte dem som Mellemed saaledes, at disse Foreninger støttes i det Omfang, enhver Kommune eller Statskassen maatte finde det rigtigt, ved Bevillinger, som paa de paagældende Budgetter blive optagne, alt eftersom Trangen maa findes at være til Stede, men som man er frit stillet overfor. Jeg tror, at man ad denne Vej, som er i